

Παγκοσμιοποίηση-ΕΕ-καταστροφή ή Αυτοδυναμία;

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Ενώ οι συνέπειες της συντελούμενης καταστροφής όχι μόνο στην οικονομία, αλλά και, συνακόλουθα, στην απασχόληση, τις εργασιακές σχέσεις, τα εισοδήματα και τις κοινωνικές υπηρεσίες, συνειδητοποιούνται καθημερινά και περισσότερο από τη μεγάλη πλειοψηφία των ελληνικού λαού, η παράλληλη ριζοσπαστικοποίηση της συλλογικής συνείδησης είναι το μόνο θετικό στοιχείο σε όλη αυτή την ολέθρια διαδικασία.

Ποιος θα το φανταζόταν πριν λίγα χρόνια ότι ο Ελληνικός λαός που, μέσα στην άγνοια που τον είχαν καταδικάσει οι ελίτ και τα ελεγχόμενα από αυτές ΜΜΕ, είχε ένα από τα μεγαλύτερα ποσοστά επιδοκιμασίας της καταστροφικής ένταξης της χώρας μας στην ΕΕ, τώρα έχει ένα από τα χαμηλότερα; Και ποιος θα πίστευε τότε ότι ένα μαζικό, αλλά άμορφο ακόμη, κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης γενικά (η οποία στην καπιταλιστική οικονομία της αγοράς μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι παρά τα παραμύθια της ρεφορμιστικής «αριστεράς») και της ΕΕ ειδικότερα, θα άνθιζε «από κάτω»; Και αυτό, παρά το γεγονός ότι ακόμη και η κομμουνιστική Αριστερά στην Ελλάδα (αλλά όχι και σε χώρες όπως η Ρωσία) δεν έχει πάρει είδηση για την πρωταρχική σημασία της παγκοσμιοποίησης στη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) που σήμερα επιβάλλεται είτε με οικονομικούς πολέμους κατά των λαϊκών στρωμάτων, είτε με σφαγές λαών, που τις μεταμφιέζουν σε «επαναστάσεις»; Έτσι, αδυνατούν να αντιληφθούν ότι οι σημερινές έμμεσες συγκρούσεις μεταξύ π.χ. Ρωσίας και υπερεθνικής ελίτ που διαχειρίζεται την ΝΔΤ, οι οποίες αύριο μπορεί να γίνουν ανοικτές στη περιοχή μας, δεν έχουν σχέση με «ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις» όπως προσπαθούν να τις ερμηνεύσουν με θεωρητικά εργαλεία που αναπτυχθήκαν πολλές δεκαετίες πριν να αναδυθεί το νέο φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης.

Δεν θα αναφερθώ στις καταστροφικές συνέπειες της ένταξης στην παραγωγική δομή της χώρας που ανέπτυξα συστηματικά αλλού.¹ Αρκεί να αναφέρω ότι οι χώρες που εντάσσονται στους θεσμούς της παγκοσμιοποίησης (Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ), ΕΕ, NAFTA κ.λπ.) χαρακτηρίζονται από πολύ διαφορετικά επίπεδα ανάπτυξης, όπως εκφράζονται για παράδειγμα από τις πελώριες διαφορές στην παραγωγικότητα και ανταγωνιστικότητα που έχει καθιερώσει η ανισόμερη καπιταλιστική ανάπτυξη. Όταν όμως ενσωματώνονται στην ΝΔΤ υποχρεώνονται να εφαρμόσουν τους ίδιους κανόνες για το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών τους (ιδιαίτερα κεφαλαίου και εμπορευμάτων). Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα είναι ότι χώρες όπως η Γερμανία, με υψηλά επίπεδα ανταγωνιστικότητας λόγω παραγωγικότητας (εξαιτίας των προχωρημένων επιπέδων ανάπτυξης στην έρευνα και τεχνολογία) και χώρες όπως η Ινδία και η Κίνα με υψηλά επίπεδα ανταγωνιστικότητας, λόγω του πολύ χαμηλού κόστους παραγωγής και των άθλιων μισθών και εργασιακών συνθηκών, επιβάλλουν τα πρότυπα τους στη διαδικασία αυτή.

Αυτή είναι η βασική αιτία για την οποία όταν μια χώρα εντάσσεται στον ΠΟΕ, ή ακόμη χειρότερα σε οικονομικές ενώσεις όπως η ΕΕ, και συνακόλουθα ανοίγει και απελευθερώνει τις αγορές της, ο μόνος τρόπος για να επιβιώσει στον εξοντωτικό ανταγωνισμό, εάν δεν ανήκει ήδη στις μητροπολιτικές χώρες με τα υψηλά επίπεδα παραγωγικότητας και ανταγωνιστικότητας, είναι να ελαχιστοποιήσει το κόστος παραγωγής, βασικά εξαθλιώνοντας τους μισθούς και τις εργασιακές συνθήκες, αλλά και μειώνοντας στο έπακρο τους φόρους πάνω στο κεφάλαιο, στις εργοδοτικές εισφορές κ.λπ. Και αυτό ακριβώς γίνεται σήμερα στην Ελλάδα!

Το αβίαστο συμπέρασμα είναι ότι η μόνη επιλογή σήμερα για τους λαούς, που δεν θέλουν να συντριβούν μέσα σε αυτή τη διαδικασία και να αναγκαστούν να παραδώσουν την οικονομική και επομένως την εθνική τους κυριαρχία, είναι να αποκόψουν τους δεσμούς τους με τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και να υιοθετήσουν πολιτικές οικονομικής αυτοδυναμίας (όχι αυτάρκειας), καθώς και να σχηματίσουν οικονομικές ενώσεις χωρών στο ίδιο επίπεδο ανάπτυξης. Και αυτό μπορεί να επιτευχθεί σήμερα μόνο μέσα από Λαϊκά Μέτωπα που θα ένωναν τα λαϊκά στρώματα, τα οποία υποστηρίζουν όλο το φάσμα από την αντισυστημική αριστερά μέχρι τον πατριωτικό χώρο, που είναι τα θύματα της παγκοσμιοποίησης - πάνω σε συγκεκριμένο πρόγραμμα με

βραχύ/μέσο/μάκρο/πρόθεσμους στόχους για την ριζική αλλαγή της παραγωγικής και της καταναλωτικής δομής της κάθε χώρας. Ο απώτερος στόχος θα ήταν να ικανοποιούνται οι βασικές (τουλάχιστον) ανάγκες όλων των πολιτών και όχι, όπως σήμερα, όλες οι ανάγκες των ελίτ και των προνομιούχων κοινωνικών στρωμάτων, σε βάρος ακόμη και των βασικών αναγκών των λοιπών. Αυτή είναι η αναγκαία προϋπόθεση και για οποιαδήποτε συστημική αλλαγή στο μέλλον, εφόσον θα δημιουργούσε τόσο τις αντικειμενικές όσο και τις υποκειμενικές συνθήκες για αυτήν. Αντίστροφα, εάν περιμέναμε τη συστημική αλλαγή για να βγούμε από την ΕΕ και να αποκοπούμε από την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, τα λαϊκά στρώματα θα είχαν οδηγηθεί στο μεταξύ στην ολοκληρωτική καταστροφή. Αλλά θα χρειαστεί να επανέλθουμε.

ⁱ *Η Ελλάδα σαν προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ* (Γόρδιος 2010) που για ευνόητους λόγους θάβεται κανονικά από την «Αριστερά» (βλ. π.χ. The Press Project , Κυριακάτικη «Ε», 13/1/2013).

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_01_19.html